USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **D. V. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j. OAM-356/ZA-ZA05-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 78 Az 6/2015 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu předně připomenul, že je povinností žadatele o azyl, aby uvedl všechny relevantní skutečnosti a důvody, které jej vedly k opuštění země původu a na jejichž základě o azyl žádá. Správní orgán je poté povinen zjistit stav věci v rozsahu těchto důvodů.

[3] Krajský soud zhodnotil všechna tvrzení žalobce a konstatoval, že žádné z těchto tvrzení udělení azylu neodůvodňuje. Žalobce nikdy nebyl v zemi původu azylově relevantním způsobem pronásledován pro uplatňování politických práv či svobod, v jeho případě není namístě ani obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyl azyl v České republice udělen, žalobce proto nesplňuje ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Soud neshledal, že by azylově relevantním důvodem byla snaha žalobce legalizovat si pobyt v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany, v tomto směru jej odkázal na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jehož institutů žalobce mohl a může využít. Krajský soud dále neměl ani za to, že by žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil tzv. humanitární azyl. Ten připadá v úvahu

pouze výjimečně, žalobce přitom žádné specifické okolnosti v tomto ohledu neuváděl. Žalovaný zjistil a posoudil situaci žalobce dostatečně a jeho úvaha, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu, nevybočila ze zákonných mezí, byla v souladu s pravidly logiky a premisy tohoto úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

[4] Krajský soud dále aproboval závěr žalovaného, že v dané věci nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud uvedl, že pokud bude žalobce dodržovat platné zákony v zemi původu, tak mu prokazatelně žádná újma ze strany vietnamských státních orgánů nehrozí. Krajský soud také zdůraznil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až téměř devět let poté, co poprvé přicestoval do České republiky. Tato skutečnost svědčí o tom, že žádost žalobce je účelová a je vedena snahou o legalizaci dalšího pobytu žalobce na území České republiky. Závěrem soud konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného splňuje veškeré zákonné náležitosti a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Podle názoru stěžovatele nevychází rozhodnutí žalovaného z dostatečně zjištěného skutkového stavu, žalovaný nevzal v potaz všechny rozhodné okolnosti, především složitou rodinnou situaci stěžovatele a nebezpečí újmy v zemi původu. Soud závěry žalovaného pouze bez dalšího převzal a odklonil se od dosavadní ustálené judikatury v otázce posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Proto kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Veškeré sociální a rodinné zázemí stěžovatele je v České republice. Stěžovatel si je vědom, že v minulosti mu byl za drogovou kriminalitu uložen trest odnětí svobody na dobu 4 let a trest vyhoštění v délce 10 let. Právě z toho důvodu ale nyní stěžovatel žádá o udělení mezinárodní ochrany, neboť se obává postihu v rodné zemi. Pokud se tamní orgány veřejné moci dozví, že stěžovatel byl v České republice odsouzen v souvislosti s distribucí drog, hrozí mu mučení či pronásledování. Životní situace stěžovatele se tedy výrazně změnila, a proto o azyl požádal až v roce 2015, nikoli ihned po příjezdu do České republiky. Stěžovatel uvedl okolnosti, které zakládají důvod pro udělení humanitárního azylu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve odkázal na své rozhodnutí, na vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku. Kromě toho uvedl, že se ve správním řízení zabýval všemi důvody uváděnými stěžovatelem a skutkový stav věci zjistil dostatečně. Námitky stěžovatele jsou pouze obecné a byly již řádně posouzeny. Žalovaný nesouhlasí s tím, že kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, pro toto tvrzení stěžovatel nenabídl žádné konkrétní důkazy. Rozsudek krajského soudu je podle mínění žalovaného přezkoumatelný. Soud se stejně jako žalovaný zabýval všemi formami mezinárodní ochrany a dospěl k náležitě zdůvodněnému závěru, že stěžovateli nelze mezinárodní ochranu udělit. Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvádí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a odklon krajského soudu od dosavadní ustálené judikatury.

[10] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl, a své rozhodnutí založil na dostatečném zjištění a posouzení skutkového stavu. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. Krajský soud pouze neopsal rozhodnutí žalovaného, ale sám se věnoval jednotlivým důvodům pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, přičemž závěr o tom, že žádosti stěžovatele nelze vyhovět, řádně zdůvodnil.

[11] Nejvyšší správní soud dále neshledal, že by krajský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou. Z konstantní judikatury naopak plyne, že potřeba další legalizace pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany není zákonným důvodem pro udělení azylu. Snaha setrvat na území České republiky z důvodu společného soužití s rodinnými příslušníky je pak důvodem sice pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 – 60, či rozsudek ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 Azs 3/2003 – 36). Stěžovatel nesmí opomínat, že se do složité situace dostal v důsledku svého závažného protiprávního jednání, za které mu byl udělen nepodmíněný trest odnětí svobody a trest vyhoštění. Institut mezinárodní ochrany nelze za daného stavu věci takto zneužívat ke snaze setrvat v České republice za každou cenu.

[12] Obecné tvrzení stěžovatele o tom, že mu v zemi původu od vietnamských státních orgánů hrozí mučení nebo smrt, neboť se jedná o drogového delikventa, nemá v podkladech shromážděných žalovaným žádnou oporu. Tento azylový příběh stěžovatele je pro absenci konkrétních důkazů a s ohledem na skutkové okolnosti případu značně nevěrohodný (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 81/2017 – 32). Dle § 14 zákona o azylu jde při rozhodování správního orgánu o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o „případ hodný zvláštního zřetele“, přičemž tento neurčitý právní pojem ani nestanoví kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele; norma tedy dává správnímu orgánu poměrně široký prostor pro správní uvážení. K prokázání naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu tak může zásadně napomoci i samotný žadatel o azyl navržením

relevantních důkazů, jimiž se správní orgán bude zabývat (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 – 47).

[13] V nyní posuzovaném případě stěžovatel žádné relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrhl, a to ani v řízení před krajským soudem. Žalovaný proto nepochybil, když vycházel z dostupných informací a podkladů a dospěl k odůvodněnému závěru, že žádosti stěžovatele nelze vyhovět.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu